

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121299802
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121299802.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej, členov senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a JUDr. Jána Burika, v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, IČO: 649 48 242, Česká republika, konajúca na území SR prostredníctvom UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpeného zástupcom ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, Bratislava 811 06, IČO: 36 708 771, proti žalovaným: v 1/ rade PaedDr. V. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom W. XXX/X, XXX XX F., v 2/ rade Ing. N. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom B. I. XXX/XX, XXX XX M., v 3/ rade Ing. U. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom M. XXXX, XXX XX M., žalovaní v 1/ rade až 3/ rade zastúpení právnou zástupkyňou JUDr. Sabína Hodoňová, PhD., advokátka, so sídlom I. T. XX, XXX XX F., v konaní o zaplatenie 126.125,29 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/74/2021-184 zo dňa 25. marca 2022, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/74/2021-184 zo dňa 25. marca 2022 voči výroku, ktorým bol návrh žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade na prerušenie konania zamietnutý, o d m i e t a .

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/74/2021-184 zo dňa 25. marca 2022 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur, úrok z omeškania za obdobie do 22.02.2021 vo výške 2.640,33 Eur, úrok z omeškania vo výške 14,9 % ročne zo sumy istiny 126.125,29 Eur od 23.02.2021 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku, podľa ktorého žalobca má voči žalovaným v 1/ rade až v 3/ rade nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovaným v 1/ rade až v 3/ rade nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd odvolaním žalovaných napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že návrh žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade na prerušenie konania zamietol. Samostatným výrokom rozhodol, že žalovaní v 1/ rade až v 3/ rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur, úrok z omeškania za obdobie do 22.02.2021 vo výške 2.640,33 Eur, úrok z omeškania vo výške 14,9 % ročne zo sumy istiny 126.125,29 Eur od 23.02.2021 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Samostatným výrokom rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobca má voči žalovaným v 1/ rade až v 3/ rade nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v odsekoch 1. až 20. odôvodnenia poukázal na žalobu žalobcu, v ktorej okrem iného odkázal na uzavretú zmluvu o kontokorentnom úvere so spoločnosťou r o t , s.r.o., dohodu o ručení uzavretú medzi žalobcom a žalovanými ako ručiteľmi, dôkazy doložené žalobcom, odpor podaný žalovanými 1/ rade až v 3/ rade, keď žalovaný v 3/ rade spochybnil výšku žalobcom uplatnenej pohľadávky vychádzajúc z listinných dôkazov priložených k žalobe s konštatovaním, že výpis z knihy účtov zo dňa 30.03.2021 neumožňuje posúdenie výpočtu, ktorým žalobca dospel k uplatneným sumám. Žalovaný v 3/ rade spochybnil výšku žalobcom uplatnených úrokov z omeškania. Rovnako žalovaný v 1/ rade spochybnil výšku žalobcom uplatneného nároku, namietol nepreukázanie uplatnenej pohľadávky žalobcom a spolu so žalovaným v 3/ rade namietol platnosť dohody o ručení z dôvodu jej nezrozumiteľnosti a neurčitosti, na ktorom obdobnom základe založil svoju procesnú obranu v konaní aj žalovaný v 2/ rade. Okresný súd v súvislosti s obranou žalovaných poukázal na dôkazy doložené žalobcom, vyjadrenie žalobcu k obrane žalovaných a v odseku 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že o zmene žaloby rozhodol uznesením č.k. 10Cb/74/2021-140 zo dňa 27.10.2021 tak, že navrhovanú zmenu žaloby pripustil, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.11.2021.

3. Okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie. Poukázal na prednesy právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaných a vzhľadom na prítomnosť medzinárodného prvku, a to účasťou žalobcu v konaní, ktorého sídlo sa nachádza na území Českej republiky a ktorý koná na území Slovenskej republiky prostredníctvom svojej pobočky zahraničnej banky, okresný súd posudzoval právomoc a rozhodné právo v danej veci. Právomoc okresného súdu vyplývala z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 zo dňa 12.12.2012, tzv. Brusel 1 bis o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, kapitoly II oddiel 1 Článku 4, podľa ktorého, ak nie je v tomto nariadení ustanovené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

4. Pokiaľ išlo o rozhodné právo, z obsahu predloženej zmluvy o úvere vyplývalo, že účastníci zmluvy o úvere vykonali voľbu práva podľa čl. VIII bod 8.2 Nariadenia Rím I o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, keď v čl. VIII bod 8.2 zmluvné strany dohodli, že táto zmluva, ako aj akékoľvek zmluvné a mimozmluvné záväzky, ktoré z nej vyplývajú alebo vznikajú v súvislosti s ňou, sa spravujú právom Slovenskej republiky a ak nie je výslovne dohodnuté alebo donucujúcimi ustanoveniami zákona ustanovené inak, na riešenie sporov z vyššie uvedených právnych skutočností sú oprávnené a príslušné súdy Slovenskej republiky.

5. Okresný súd uviedol, že napriek tomu, že v Dohode o ručení uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanými v 1/ rade až v 3/ rade dňa 13.01.2020 je dohodnutá aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka o záväzkových vzťahoch, poukázal na ust. § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ustanovenia touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom. Okresný súd uviedol, že zákonom určenú aplikáciu Obchodného zákonníka v prípade právnych vzťahov medzi podnikateľmi nie je možné vylúčiť dohodou. Avšak ani dohodnutý režim Občianskeho zákonníka, prípadné vyhlásenie o aplikácii ustanovenia § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka v situácii, pokiaľ ide o zabezpečenie plnenia záväzku z obchodného záväzkového vzťahu, nerobí ručiteľské vyhlásenie ako také neplatným (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2000, sp. zn. 4Obo 115/99, publikované pod č. R 11/2001).

6. Okresný súd poukázal na ust. § 261 ods. 1, 7, § 497, § 502 ods. 1, 2, § 503 ods. 1, 2, § 504, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, § 303, § 305, § 306 ods. 1, 2, § 307 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 37 ods. 1, § 38 ods. 1, 2, § 145 ods. 1, § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj ust. § 162 ods. 1, 2, 3, § 163 ods. 1, § 164 CSP v spojení s Čl. 17 CSP a návrhu žalovaných na prerušenie konania nevyhoveli, tento návrh zamietol. K návrhu žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade na prerušenie konania, ktorý návrh žalovaní spájali s predpokladom uspokojenia žalobcu ako zabezpečeného veriteľa v konkurznom konaní a s predchádzaním vzniku trov konania okresný súd konštatoval, že v danej veci neboli zistené podmienky odôvodňujúce prerušenie konania, pretože nebola zistená prekážka postupu v konaní, ktorú by bolo potrebné odstrániť procesnými opatreniami súdu, a to prerušením konania. Okresný súd poukázal na obligatórne a fakultatívne podmienky prerušenia konania s tým, že v danej veci

neboli zistené skutočnosti, ktoré by okresný súd nebol oprávnený v danej veci riešiť a nebolo ani zistené splnenie podmienok na konanie o súlade právnych predpisov, prípadne začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie v zmysle § 162 CSP. V danom prípade procesné strany zhodne nenavrhli prerušenie konania, prípadne odročenie pojednávania a rovnako okresný súd v súvislosti s prebiehajúcim konkurzným konaním na majetok dlžníka nezistil existenciu skutočností, ktoré by mohli mať zásadný význam pre rozhodnutie okresného súdu v zmysle § 164 CSP. V súvisiacom konkurznom konaní podľa okresného súdu nie je riešená otázka, ktorá by mala podstatný vplyv a význam pre dané rozhodnutie okresného súdu a ktorým by mohlo dôjsť k zmene rozhodnutia okresného súdu vo veci samej. Okresný súd uviedol, že prerušením predmetného konania do skončenia konkurzného konania by mohlo dôjsť k predĺženiu konania aj o niekoľko rokov s dopadom na dĺžku konania a s dopadom na zabezpečenie práva sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu v intenciách Čl. 17 CSP. Keďže ústavným právom každého je právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, okresný súd návrh žalovaných ako nedôvodný zamietol.

7. K jednotlivým námietkam žalovaných okresný súd v samostatných odsekoch odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že výška žalobcom uplatnenej pohľadávky nesporne vyplývala z listinných dôkazov priložených k žalobe, a to z výpisu z knihy účtov žalobcu (č.l. 96 súdneho spisu), podľa ktorého nárok žalobcu ku dňu 22.02.2021 vychádzajúci zo splatnosti úveru zo dňa 04.01.2021, predstavuje na istine sumu 126.125,29 Eur, úrok z omeškania vypočítaný do dňa 22.02.2021 v sume 2.640,33 Eur, ktoré údaje zodpovedajú v časti vymedzenej istiny údajom z obratu na účte spoločnosti r o t , s.r.o. (č.l. 95 súdneho spisu). Dňa 17.02.2021 predstavoval zostatok dlžnej istiny 126.125,29 Eur zohľadňujúci vykonané obraty na účte za časový úsek od 21.01.2020 do 17.02.2021. Žalovaní v rámci svojej procesnej obrany neuviedli tvrdenia, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že žalobcom uplatnená pohľadávka zanikla plnením alebo iným spôsobom nahrádzajúcim plnenie.

8. K žalovaným namietanému úroku z omeškania okresný súd poznamenal, že v prípade vzniku nároku na zaplatenie úrokov z omeškania je tento nárok spojený s omeškaním dlžníka s úhradou peňažného dlhu, pričom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, kedy povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká priamo zo zákona v dôsledku omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu. V prípade omeškania sa mení obsah záväzku v tom zmysle, že dlžníkovi vzniká povinnosť okrem úhrady dlžnej istiny zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške určenej dohodou, inak v zákonom stanovenej sadzbe. Pokiaľ ide o limitáciu výšky úrokov z omeškania, táto sa uplatní len za predpokladu, že záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a v situácii, že dlžník je spotrebiteľom. V danej veci podľa okresného súdu nebola naplnená ani jedna z uvedených podmienok, a preto sadzba úrokov z omeškania bola v prípade obchodných záväzkových vzťahov limitovaná len zásadou poctivého obchodného styku a zásadou dobrých mravov. Podľa zmluvy o kontokorentnom úvere časti II. ods. 2.5, bod 2.5.5. úroková sadzba na určenie úrokov je pohyblivá a určuje sa na jednotlivé za sebou nepretržite nasledujúce oceňovacie obdobia trvajúce jeden mesiac, a to súčtom referenčnej sadzby EURIBOR a prirážky 4,9 % ročne. Podľa časti IV. bod 4.6.2 Obchodných podmienok zo dňa 13.01.2020 úroky z omeškania sa platia vo výške určenej podľa úrokovej sadzby pre výpočet úrokov v deň splatnosti dlžnej sumy zvýšenej o prirážku určenú v zmluve o kontokorentnom úvere. Na základe uvedeného úroková sadzba pre výpočet úrokov z omeškania predstavovala 4,9 % ročne, čo spolu s prirážkou pre určenie sadzby úrokov z omeškania vo výške 10 % ročne tvorilo úrok z omeškania v celkovej výške 14,9 % ročne tak, ako bol medzi účastníkmi zmluvy dojednaný a žalobcom aj v konaní uplatnený.

9. Okresný súd uviedol, že Dohoda o ručení zo dňa 13.01.2020 predstavuje obchodnoprávny záväzok, na základe čoho sa na úroky z omeškania vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka a režim zmluvy. V zmysle čl. II. ods. 2.5, časť 2.5.7. pri určení sadzby úrokov z omeškania sa k dohodnutej úrokovej sadzbe určenej podľa odseku 2.5 časť 2.5.5. v sadzbe 4,9 % ročne pripočítava prirážka pre určenie sadzby úrokov z omeškania vo výške 10 % ročne, čomu zodpovedá sadzba vo výške 14,9 % ročne. Bolo možné konštatovať, že úrok z omeškania medzi stranami úverovej zmluvy bol riadne dohodnutý a jeho výška nepresahovala žiadne zákonné limity.

10. K obrane v časti výšky kapitalizovaného úroku z omeškania v celkovej sume 2.640,33 Eur, vypočítanej ku dňu 22.02.2021, žalobca predložil výpočet úroku z omeškania, ktorý sa stal súčasťou súdneho spisu na č.l. 97-98, vo vzťahu ku ktorému žalovaní neuviedli relevantné námietky spochybňujúce správnosť tohto výpočtu. Ak žalobca uplatnil v rámci upomínacieho konania nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v sadzbe 10 % ročne z dlžnej istiny od 23.02.2021 do zaplatenia, ktorý

následne upravil na výzvu okresného súdu, a to s poukazom na § 3 ods. 6 písm. a) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, v rámci ktorého je možné uplatniť si dohodnutý úrok z omeškania len v sadzbe, ktorá o viac ako 5 percentuálnych bodov nepresahuje výšku úrokov z omeškania, ktorá by sa použila, ak by dohoda medzi stranami nevznikla, nemala vplyv táto skutočnosť na existenciu nároku žalobcu, pokiaľ sadzba úrokov z omeškania bola medzi účastníkmi úverovej zmluvy dojednaná vo výške 14,9 % ročne.

11. K obrane žalovaných o neplatnosti dohody o ručení z dôvodov nedostatočnej určitosti právneho úkonu okresný súd vo všeobecnosti uviedol, že predpokladom platnosti právneho úkonu je to, že právny úkon spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, ktoré ustanovujú normy hmotného práva. Okresný súd poukázal na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12. K obrane žalovaného v 3/ rade, ktorý namietal neplatnosť dohody o ručení, ktorá mala byť žalovaným v 3/ rade podpísaná pod vplyvom utlmujúcich liekov, poukazujúc na zdravotný stav žalovaného v 3/ rade v období mesiaca máj 2019 a následné obdobie, okresný súd poukázal na ust. § 38 Občianskeho zákonníka, ktorý s vykonaním právneho úkonu osobou, ktorá nemá spôsobilosť na právne úkony, spája absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Napriek tomu, že žalovaný v 3/ rade predložil okresnému súdu viaceré lekárske správy, ktorými preukazoval svoj zdravotný stav v čase predchádzajúcim podpísaniu dohody o ručení, vyhodnotením dôkazov okresný súd dospel k záveru, že súvislosť medzi prípadnou duševnou poruchou a právnym úkonom, ktorý bol žalovaným v 3/ rade uskutočnený a z ktorého by vyplývala neschopnosť žalovaného v 3/ rade uskutočňovať konkrétny právny úkon, nevyplývala. Z týchto dôkazov nebolo možné posúdiť schopnosť žalovaného v 3/ rade ovládnuť svoje konanie, posúdiť následky tohto konania, pričom takéto posúdenie prekračuje rámec hodnotenia súdom a je nevyhnutne spojené s posúdením v rámci znaleckého dokazovania, ktoré žalovaný v 3/ rade nenavrhol. Okresný súd dospel k záveru, že neplatnosť dohody o ručení, ktorá bola uskutočnená žalovaným v 3/ rade z titulu tvrdenej duševnej poruchy v konaní nebola preukázaná, pričom dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného v 3/ rade.

13. V odseku 59. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd poukázal vo všeobecnosti na ručiteľské vyhlásenia, na platnosť takéhoto vyhlásenia, keď judikatúra súdov riešila otázku, či vyhlásenie v podobe „všetky záväzky“ je určité a či v takomto prípade ručí ručiteľ aj za záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v súvislosti napríklad s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy a podobne. Najvyšší súd Českej republiky v konaní pod sp. zn. 32Odo 629/2006 zo dňa 28. mája 2008 v zmysle konštantnej judikatúry tohto súdu zaujal názor, že ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy“, pokiaľ by ich neuhradil dlžník, je určité a vzťahuje sa na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplývajú z úverovej zmluvy, ako aj na záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v budúcnosti, napr. pri odstúpení od úverovej zmluvy.

14. V dohode o ručení žalovaní ako ručiteľia svojim podpisom potvrdili skutočnosť a vedomosť, že veriteľ je účastníkom zmluvy o kontokorentnom úvere, na základe ktorej je alebo bude veriteľ zaviazaný v prospech klienta, ktorým je r o t , s.r.o., IČO: 31 631 240 (dlžník), dočasne poskytnúť peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník je alebo bude zaviazaný poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky a dojednané poplatky a náhrady, pričom z obsahu dohody rovnako vyplýval záväzok na vrátenie peňažných prostriedkov poskytnutých veriteľom v prospech dlžníka do sumy 140.000,- Eur, ako aj zaplatenie úrokov a úrokov z omeškania a zaplatenie dojednaných poplatkov, ako aj nákladov účelne vynaložených na uplatnenie práv a prípadnej náhrady škody, z čoho bolo možné dovodiť záver, že záväzok, ku ktorému sa vzťahovalo vyhlásenie ručiteľov, bol dostatočne určitý.

15. V čl. III. dohody o ručení každý z ručiteľov veriteľovi vyhlásil, že ak dlžník voči veriteľovi nesplní záväzok určený v úvodných ustanoveniach tejto dohody, uspokojí veriteľa ako ručiteľ v celom rozsahu dlžníkom nesplneného záväzku, a to vo vzťahu k záväzkom už vzniknutým ako aj k záväzkom, ktoré ešte len vzniknú v budúcnosti alebo ktorých vznik závisí od splnenia podmienky, a to až do výšky 210.000,- Eur. Okresný súd dal do pozornosti ustanovenie čl. IV. bod 4.3. dohody o ručení, v ktorom ručiteľia každý za seba vyhlásili, že každému sú známe pomery dlžníka, že sa oboznámil so zabezpečenou zmluvou a zaväzuje sa, že zaplatí dlžnú sumu záväzku, keď ho na to písomne vyzve veriteľ.

16. Podľa výsledkov dokazovania mal okresný súd za splnenú aj hmotnoprávnu podmienku, ktorá je predpokladom pre vymáhanie záväzku od ručiteľa, a to písomná výzva dlžníkovi na splnenie splatného záväzku, pričom veriteľ sa tak môže domáhať splnenia záväzku od ručiteľa bez toho, aby k takémuto plneniu musel ručiteľa vopred vyzvať. Zásadne je vecou ručiteľa, aby si zadovážil všetky potrebné podklady a informácie o zabezpečovanej pohľadávke, vrátane jej splatnosti, prípadne má právo využiť oprávnenie podľa § 305 Obchodného zákonníka, ktoré ukladá veriteľovi, aby bez zbytočného odkladu oznámil ručiteľovi na požiadanie výšku svojej zabezpečenej pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 28. júna 2005, sp. zn. 29Odo 405/2005). Ohľadom rozsahu splnenia dlhu hlavným dlžníkom, prípadne iným ručiteľom, dôkazné bremeno zaťažuje ručiteľa, to znamená, že ručiteľ v rámci procesnej obrany alebo v rámci exekučného konania je povinný preukazovať čiastočný alebo úplný zánik záväzku. Je len na veriteľovi, akým spôsobom uplatní zabezpečovacie inštitúty vo vzťahu k zabezpečeniu plnenia svojej splatnej pohľadávky, či už výkonom záložných práv alebo uplatnením si nárokov voči ručiteľovi.

17. K žalovaným v 3/ rade nastolenej právnej otázke prevzatia ručenia jedným z manželov bez vedomosti a súhlasu druhého manžela okresný súd konštatoval, že podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka bežné veci týkajúce sa spoločných vecí, môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov, inak je právny úkon neplatný. Okresný súd poukázal na ust. § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že súdy v problematike podpisu ručiteľského záväzku jedným z manželov dospeli k záveru, že záväzok z ručenia vzniká iba tomuto jedinému manželovi a veriteľ v prípade, že dlžník pohľadávku neuspokojil, hoci bol na to vyzvaný, sa môže domáhať jej splnenia voči ručiteľovi. Nemôže sa tak domáhať splnenia ručiteľského záväzku voči manželovi ručiteľa ani v tom prípade, ak by na prevzatie ručiteľského záväzku dal tento súhlas. Prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možno charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou alebo vykonávanie správy spoločných vecí oboch manželov, ale ide o úkon spadajúci do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov osobitne. Takýmto úkonom sa nezakladajú druhému manželovi žiadne práva ani povinnosti. Za zaviazaného z pohľadávky voči jednému z manželov je iba tento manžel, pričom ust. § 147 Občianskeho zákonníka upravuje iba spôsob uspokojenia tejto pohľadávky pri výkone rozhodnutia a to tak, že sa pripúšťa jej uspokojenie aj z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva oboch manželov, nie však z výlučného osobitného majetku druhého manžela. Prevzatím ručiteľského záväzku žalovaným v 3/ rade nevzniká spoločný ručiteľský záväzok oboch manželov, ale ručiteľ sa stáva samostatným individuálnym ručiteľom, ako aj samostatným dlžníkom. Iba spoločný majetok manželov sa stáva so zreteľom na ich bezpodielový vzťah k tomuto majetku možným zdrojom uspokojenia veriteľa jedného z manželov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. mája 1973, sp. zn. 1Cz 43/73, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. mája 1997, sp. zn. 3Obo 44/97, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. augusta 2005, sp. zn. 29Odo 398/2005).

18. Okresný súd námietku žalovaného v 3/ rade o nedostatku súhlasu manžela k podpísaniu dohody o ručení vyhodnotil ako irelevantnú, pretože na prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nebol potrebný súhlas druhého manžela. Na túto situáciu sa nevzťahuje aplikácia ust. § 145 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nebolo možné uvažovať ani o neplatnosti takéhoto právneho úkonu.

19. Neuplatnenie nárokov zo zmluvy o zriadení záložného práva, prípadne z dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky, nezakladá relevantné námietky žalovaných pre nepriznanie nároku žalobcovi uplatnenému v tomto konaní. Je na veriteľovi pohľadávky, ktorý zo zabezpečovacích prostriedkov uplatní, v akom poradí a rozsahu, sledujúc svoj legitímny záujem dosiahnuť uspokojenie svojej splatnej pohľadávky.

20. Okresný súd na základe takto prijatých záverov žalobe v celom rozsahu vyhovel tak, ako vyjadril vo výrokovej časti svojho rozhodnutia, pričom žalobcovi priznanú pohľadávku s príslušenstvom o povinnosti žalovaných plniť vyjadril ako ich solidárnu zaviazanosť podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

21. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol na základe princípu úspechu strán vo veci. Žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu bol priznaný nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovaným v 1/ rade až v 3/ rade, o výške ktorej rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

22. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podali odvolanie žalovaní, a to v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Mali za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K úroku z omeškania žalovaní namietali neurčitost' výroku I.. Okresný súd konštatoval, že žalobca nesporne preukázal výšku žalovanej istiny v predmetnom konaní ako aj, že preukázal výpočet sumy úrokov z omeškania. S týmto konštatovaním okresného súdu sa žalovaní nestotožnili. Žalovaní pred okresným súdom namietali určenie sumy istiny a výpočet sumy úrokov z omeškania. Z dôkazov predložených zo strany žalobcu nie je možné s dostatočnou určitost'ou stanoviť výšku žalovanej pohľadávky. Žalobca v upomínacom konaní znížil výšku žalovaného úroku z omeškania z 14,5 % ročne na sumu 10 % ročne. Po postúpení veci príslušnému súdu, návrhu na pripustenie zmeny podanej žaloby, žalobca opätovne zvýšil úrok z omeškania na 14,5 % ročne. Zo žalobcom predloženého výpočtu kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 2.640,33 Eur ale vyplýva, že táto suma v sebe zahŕňa úrok vo výške 14,9 % ročne a nie 10 % ročne podľa čiastočného späťvzatia žaloby. Okresný súd vo výroku I. priznal žalobcovi sumu 2.640,33 Eur ako úrok z omeškania za obdobie do 22. februára 2021, avšak z formulácie tohto výroku nevyplýva, aký je počiatočný dátum výpočtu tejto sumy, nevyplýva ani výška požadovaného úroku a nevyplýva, z akej sumy bol úrok vypočítaný. Stanovenie sumy úroku z omeškania bez uvedenia počiatočnej lehoty, výšky požadovanej sadzby úroku a počiatočnej istiny je neurčité. Podľa žalovaných neurčitém je aj výpočet samotnej sumy, pretože z výpočtu kapitalizovaného úroku predloženého žalobcom ďalej vyplýva, že žalobca tento vyčíslil počnúc od 04. januára 2021, pričom vo výzve na úhradu záväzku adresovanej spoločnosti r o t , s.r.o. je uvedené, že dlžná suma k 05. januáru 2021 predstavovala 129.567,32 Eur. Táto suma s najväčšou pravdepodobnost'ou zodpovedá súčtu sumy istiny 129.513,74 Eur, ktorá bola splatnou dňa 05. januára 2021 a úroku z omeškania vo výške 14,9 % ročne za obdobie od 04. do 05. januára 2021 vo výške 53,59 Eur. Uvedené však vyplýva iba z tabuľky výpočtu kapitalizovaného úroku z omeškania. Zo strany 11 z výpisu z účtu, ktorý žalobca predložil, podľa žalovaných vyplýva, že suma 53,59 Eur je úrokom do 04. januára 2021 a súčasne to, že táto suma bola zahrnutá do výpočtu dlžnej istiny uplatňovanej v prejednávanej veci, t.j. sumy 126.125,29 Eur. Ak sa táto suma objavuje aj pri výpočte kapitalizovaných úrokov z omeškania aj pri výpočte istiny, žalobca podľa žalovaných ju v konaní uplatňoval dvakrát. Z tohto dôvodu žalobcom doposiaľ predložené doklady podľa žalovaných nemôžu spoľahlivo preukázať výšku pohľadávky spoločnosti r o t , s.r.o. uplatňovanej v tomto konaní titulom ručenia. Podľa žalovaných okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože zaviazal žalovaných na úhradu celej žalovanej pohľadávky, a to aj napriek skutočnosti, že v zmysle dôkazov predložených žalobcom sa javí, že žalobca si niektoré sumy uplatnil dvakrát.

23. Ďalším odvolacím dôvodom žalovaných bola námietka neurčitosti ručiteľského vyhlásenia, ktoré je vymedzené v čl. III. bod 3.1. dohody o ručení tak: „Každý z ručiteľov týmto veriteľovi vyhlasuje, že ak dlžník voči veriteľovi nesplní záväzok určený v úvodných ustanoveniach tejto dohody, uspokojí veriteľa ako ručiteľ v celom rozsahu dlžníkom nesplneného záväzku.“ Žalovaní poukázali na úvodné ustanovenia a definovaný záväzok, a to bod 2.1. ako aj na Dohodu o ručení č. 00745B/CORP/2019 zo dňa 13. januára 2020, ktorú uzavreli strany sporu týždeň pred tým, ako bol spoločnosti r o t , s.r.o. dňa 21. januára 2020 skutočne poskytnutý kontokorentný úver. Ručiteľské vyhlásenie považovali žalovaní za neurčité a zmätočné. V úvodných ustanoveniach dohody je predovšetkým hlavný záväzok vymedzený ako záväzok zo zmluvy o úvere, na podklade ktorej je alebo bude žalobca povinný dočasne poskytnúť peňažné prostriedky dlžníkovi a ten mu bude povinný tieto prostriedky vrátiť. Zmluva o úvere je vymedzená č. 000745/CORP/2019, pričom toto číslo je ako číslo zmluvy pridelené aj dohode o ručení, ale aj zmluve o zriadení záložného práva a dohode o vydaní a vyplnení blankozmenky, čo všetko bolo podpísané 13. januára 2020. Následne sa nie ako budúci, ale ako už existujúci záväzok vymedzuje záväzok spoločnosti r o t , s.r.o. vrátiť žalobcovi sumu 140.000,- Eur. Tento záväzok nebol formulovaný ako záväzok budúci ani ako záväzok, ktorého vznik závisí od splnenia podmienky. Záväzok určený v úvodných ustanoveniach zmluvy je vymedzený na jednej strane ako záväzok žalobcu dočasne poskytnúť finančné prostriedky spoločnosti r o t , s.r.o. a na strane druhej ako záväzok spoločnosti r o t , s.r.o. vrátiť finančné prostriedky, pričom prvý z týchto záväzkov ešte nebol splnený a druhý ešte nevznikol. Ak žalovaní prevzali ručenie za takto vymedzený záväzok dlžníka, nie je a nemôže byť ich vyhlásenie platné. Na tejto námietke žalovaných nemení nič ani nadväzujúca formulácia v bode 3.2. dohody, z ktorej formulácie bodu je zrejmé, že sa má vzťahovať najmä na rôzne zmeny hlavného záväzku vo vzťahu k jeho splatnosti, výške, nahradenia novým záväzkom. Napokon z ustanovenia bodu 3.2. neplýnú účastníkom dohody žiadne samostatné povinnosti. Žalovaní namietali, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď vyhodnotil ručiteľské vyhlásenie ako dostatočne určité a to aj

napriek tej skutočnosti, že zo žiadneho znenia nevyplýva záväzok žalovaných prevziať záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti.

24. Žalovaní zotrvali na tom, že ručiteľské vyhlásenie zo strany žalovaného v 3/ rade je neplatné, keďže bolo uskutočnené bez súhlasu manžela. Žalovaný v 3/ rade zotrval na námietke neplatnosti právneho úkonu, pretože žalovaná suma je priveľmi vysoká na to, aby žalovaný v 3/ rade mohol takýto záväzok prevziať aj bez súhlasu svojej manželky. Okresný súd podľa žalovaných nesprávne právne posúdil vec, keď vyhodnotil nemožnosť aplikácie § 145 Občianskeho zákonníka na prevzatie ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 3/ rade. Žalovaní sa nestotožnili ani so záverom okresného súdu, ktorý zamietol prerušenie konania. Žalovaní poukázali na to, že žalobca má zabezpečenú pohľadávku na základe zmluvy o zriadení záložného práva, dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky a napokon aj predmetným ručiteľským vyhlásením. Žalobca je v konkurznom konaní najväčším veriteľom dlžníka spoločnosti r o t , s.r.o. a má zabezpečenú pohľadávku. Vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu a hodnotu majetku spoločnosti r o t , s.r.o. nejde iba o hypotetické budúce plnenie z konkurzného konania. Žalobca ako zabezpečený veriteľ bude uspokojený z výťažku z konkurzného konania. I napriek uvedenému podľa žalovaných žalobca nehospodárne iniciuje súdne konania, pričom má „prezabezpečenú“ pohľadávku toľkými inštitútmi, že nie je dôvod predpokladať, že nebude uspokojený samotným dlžníkom. Navyiac žalobca na Okresnom súde Žilina inicioval konanie o určenie odporovateľnosti právneho úkonu manželky žalovaného v 1/ rade a chcel sa uspokojiť predajom spornej nehnuteľnosti - bytu. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 49C/34/2021, avšak žalobca nebol v konaní úspešný, žaloba bola zamietnutá, ktoré konanie nie je doposiaľ právoplatné. Žalovaní uviedli, že v najbližšom období dôjde k ukončeniu konkurzného konania a žalobca bude uspokojený priamo z výťažku. Žalovaní chápu to, že žalobca má právo požadovať plnenie spôsobom, aký si sám zvolí a nie je právne limitovaný, avšak žalobca má svoju pohľadávku zabezpečenú toľkými inštitútmi, že nemusí mať obavu o uspokojenie svojej pohľadávky. Podľa žalovaných je dané súdne konanie nehospodárne a prieči sa základným princípom civilného sporového konania. Žalovaní mali za to, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože okresný súd neaplikoval ustanovenie Civilného sporového poriadku pre prerušenie konania na daný spor a nesprávne vyložil aplikáciu § 164 CSP. Žalovaní navrhli rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 10Cb/47/2021 do právoplatného skončenia konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2K/9/2020.

25. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 14.06.2022. Odvolanie žalovaných považoval za nedôvodné. K predmetu žalobného nároku, k určitosť výroku žalobca uviedol, že v upomínacom konaní zobrať návrh na vydanie platobného rozkazu späť výlučne v časti úroku vo výške 4,90 % ročne zo sumy 126.125,29 Eur od 23.02.2021 do dátumu konečnej splatnosti úveru. Žalobcovi nebolo zrejmé, z čoho žalovaní vychádzali pri tvrdení, že v upomínacom konaní žalobca znížil výšku žalovaného úroku z omeškania, pretože uvedené nevyplýva ani zo samotného spisu a ani z tvrdení žalobcu. Žalobca mal za to, že žalovaní nerozlišujú medzi úrokom a úrokom z omeškania, pretože žalobca zobrať návrh na vydanie platobného rozkazu späť len v časti úroku a nie úroku z omeškania tak, ako to tvrdia žalovaní. Zo strany žalobcu nedošlo k späťvzatiu žaloby v časti uplatňovaného úroku z omeškania. Žalovaní nerozlišujú medzi sumou 53,58 Eur, ktorá je uvedená vo výpočte kapitalizovaného úroku z omeškania a medzi sumou 53,59 Eur, ktorá je uvedená v rámci výpisu z bankového účtu, pri ktorej sa jedná o úrok. V rámci výzvy zasielanej spoločnosti r o t , s.r.o. žalobca uviedol, že dlžná suma ku dňu 05.01.2021 je vo výške 129.567,32 Eur. Táto pozostáva zo sumy 129.513,74 Eur (strana 11, druhý riadok výpisu z bankového účtu) a vyčísleného kapitalizovaného úroku z omeškania do 05.01.2021 vo výške 53,58 Eur. Úrok vo výške 53,59 Eur už je započítaný v sume 129.513,74 Eur. Tvrdenie žalovaných, že suma 53,59 Eur sa objavuje aj pri výpočte kapitalizovaných úrokov z omeškania, aj pri výpočte istiny a že teda žalobca si túto sumu uplatňuje dvakrát, je zavádzajúce. Opäť žalovaní nerozlišujú medzi úrokom 53,59 Eur a úrokom z omeškania 53,58 Eur. V odvolacom konaní žalovaní poukazujú na to, že Dohoda o ručení č. 000745B/CORP/2019 zo dňa 13.01.2020 z dôvodu neurčitosti je neplatná. Poukazujú na to, že zmluva o úvere je vymedzená č. 000745/CORP/2019 a toto číslo je ako číslo zmluvy pridelené aj samotnej dohode o ručení, ale aj zmluve o zriadení záložného práva a dohode o vydaní a vyplnení blankozmenky, všetky podpísané 13. januára 2020. Žalobca sa stotožnil so záverom okresného súdu o platnosti ručiteľského záväzku. Záväzok zabezpečený ručiteľským vyhlásením žalovaných je dostatočne špecifikovaný v čl. II Dohody o ručení č. 000745B/CORP/2019 zo dňa 13.01.2020. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na čl. III., bod 3.1. dohody o ručení, kde žalovaní vyhlásili, že ak spoločnosť r o t , s.r.o. voči žalobcovi nesplní záväzok určený v čl. II dohody o ručení, uspokojia žalobcu ako ručiteľia v

celom rozsahu spoločnosťou r o t , s.r.o. nesplneného záväzku. Ďalej žalobca poukázal na čl. III., bod 3.2., čl. IV., bod 4.3. dohody o ručení, z ktorých vyplýva určitosť ručiteľského vyhlásenia v spojení aj s čl. III. bod 3.1. dohody. Ručiteľské vyhlásenie je dostatočne určité a jasné, a preto nie je zrejmé, z čoho žalovaní vychádzali, ak bod 3.2. dohody o ručení možno vzťahovať výlučne na príslušnosť hlavného záväzku. Toto tvrdenie žalovaných však nie je pravdivé. Dohodu o ručení nie je možné považovať za neplatnú a žalobca sa stotožnil so záverom okresného súdu, na ktorý poukázal. Súčasne uviedol, že podľa Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 01.04.2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014 sa má právny úkon vykladať v prospech platnosti a nie v prospech neplatnosti právneho úkonu. Každá zo zmlúv má osobitné označenie, t.j. tak zmluva o kontokorentnom úvere č. 000745/CORP/2019, ako aj Dohoda o ručení č. 000745B/CORP/2019, Dohoda o vydaní a vyplnení blankozmenky č. 000745A/CORP/2019.

26. Žalobca ďalej mal za to, že k ručiteľskému záväzku jedného z manželov nie je potrebný súhlas druhého manžela. V tejto súvislosti poukázal na Veľký komentár Občianskeho zákonníka (Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., vydanie z roku 2015, strana 1894), ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.05.2020, sp. zn. 1 Cdo 27/2017. Žalovaný v 3/ rade bol oprávnený prevziať na seba samostatný záväzok, pričom nešlo o dispozíciu so spoločnou vecou alebo výkon správy spoločných vecí. To, že podľa obrany žalovaného v 3/ rade ide o sumu priveľmi vysokú, je irelevantné. Žalobca sa stotožnil aj s názorom okresného súdu, ktorý zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania. Okresný súd prihliadol na skutočnosť, že prerušením predmetného konania do skončenia konkurzného konania by mohlo dôjsť k predĺženiu konania aj o niekoľko rokov s dopadom na dĺžku konania a dopadom na zabezpečenie práva sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu v zmysle Čl. 17 CSP. Žalovaní nepreukázali, že žalobca ako veriteľ bude v rámci konkurzu uspokojený v plnom rozsahu alebo čo i len čiastočne. V čase rozhodovania Okresného súdu Žilina bola majetok spoločnosti r o t , s.r.o. ohodnotený na sumu 190.481,66 Eur, pohľadávky veriteľov prihlásené do konkurzu predstavujú sumu až vo výške 364.952,10 Eur a či žalobca bude uspokojený v rámci konkurzu na majetok spoločnosti r o t , s.r.o., nevedia uviesť ani samotní žalovaní, a preto tento ich argument v rovine odhadov a tvrdení považoval žalobca za neopodstatnený. Ak žalovaní namietajú to, že žalobca má svoju pohľadávku zabezpečenú viacerými inštitútmi, tak žalobca zdôraznil to, že jedným z nich je aj ručiteľský záväzok. Žalobca poukázal na hospodárnosť konania, Čl. 17 CSP, ku ktorej hospodárnosti konania neprispieva námietka žalovaných o potrebe prerušenia tohto súdneho konania. Žalobca navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny s priznaním náhrady trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

27. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní v podaní zo dňa 09. marca 2023 (č.l. 320 spisu) tak, že zotrvávajú na podanom odvolaní, dôvodov odvolania. Ručiteľské vyhlásenie podľa žalovaných je neurčité a vzťahuje sa na záväzok popísaný v úvodných ustanoveniach zmluvy, ktorý nie je žiadnym spôsobom konkretizovaný, resp. konkretizovaný len poukazom na zmluvu z toho istého dňa ako samotná dohoda o ručení. Ručiteľské vyhlásenie podľa žalovaných nie je platné.

28. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 21.03.2023 (č.l. 324 spisu) bolo vyjadrenie žalovaných doručené žalobcovi prostredníctvom zástupcu s možnosťou vyjadrenia sa v lehote 10 dní, ktorú možnosť žalobca v lehote určenej okresným súdom a ani do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

29. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo odvolanie žalovaných proti rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh žalovaných na prerušenie konania zamietnutý, odmietnuté podľa ust. § 386 písm. c) CSP v spojení s ust. § 357 CSP a vo výrokoch o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur spolu s príslušenstvom a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 387 ods. 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

30. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaných bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 13Cob/40/2023-329 zo dňa 10.07.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného

uznesenia krajského súdu dňa 12.07.2023 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

31. Napadnutým rozsudkom okresného súdu, a to prvým výrokom bol návrh žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade na prerušenie konania zamietnutý. V poučení o opravnom prostriedku okresný súd uviedol, že proti rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina ku Krajskému súdu v Žiline. Okresný súd v poučení nediferencoval možnosť podania, resp. nepodania opravného prostriedku aj k výroku, ktorým bol návrh žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade na prerušenie konania zamietnutý. Krajský súd poukazuje na znenie ust. § 357 CSP, ktoré taxatívne vymenúvava okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. Uznesenie, ktoré nie je uvedené v ust. § 357 CSP, proti nemu odvolanie nie je prípustné. Podľa ust. § 357 písm. n) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP. Okresný súd prvým výrokom zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania, t.j. ide o rozhodnutie okresného súdu, ktoré nie je uvedené v ust. § 357 CSP, a preto voči nemu odvolanie nie je prípustné. V zmysle ust. § 357 písm. n) CSP by bolo odvolanie prípustné len v prípade, ak by došlo k prerušeniu konania podľa návrhu žalovaných.

32. Podľa ust. § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

33. Krajský súd uvádza, že ak v poučení rozsudku okresného súdu bolo uvedené, že proti nemu je prípustné odvolanie, tak nesprávne poučenie o prípustnosti odvolania aj proti prvému výroku, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaných na prerušenie konania, nezakladá právo žalovaných na podanie odvolania, ak zákon nepripúšťa podanie odvolania. Krajský súd odvolanie žalovaných proti rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh žalovaných na prerušenie konania zamietnutý, odmietol, ak smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (primerane uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.12.2010, sp. zn. 5Sžf/47/2010).

34. K odvolaniu podanému žalovanými vo výrokoch o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur spolu s príslušenstvom a o trovách prvoinštančného konania krajský súd k rozsahu odvolacích dôvodov, ktorými sa namietala neurčitosť výroku v časti úroku z omeškania, neurčitosť ručiteľského vyhlásenia, neplatnosť právneho úkonu, ak k ručiteľskému vyhláseniu žalovaného v 3/ rade nebol udelený súhlas druhého manžela, uvádza, že tieto námietky odzneli pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa okresný súd v potrebnom rozsahu vysporiadal a uviedol k nim vecne správne tak skutkové, ako aj právne závery. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, jeho odôvodnením, ktoré sa viaže k výrokom o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur spolu s príslušenstvom, ako aj v trovách prvoinštančného konania, preto v podrobnostiach na tieto závery odkazuje za aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP. Práve z titulu aplikácie zákonného ustanovenia § 387 ods. 2 CSP nebolo potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zachádzal do detailov posúdenia odvolacích dôvodov žalovaných, ak konanie pred okresným súdom a následne pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvorí jeden celok, t.j. odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane.

35. Po oboznámení sa v poradí s druhým výrokom rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur, úrok z omeškania za obdobie do 22.02.2021 vo výške 2.640,33 Eur, úrok z omeškania vo výške 14,9 % ročne zo sumy istiny 126.125,29 Eur od 23.02.2021 do zaplataenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, krajský súd konštatuje, že je výrokom určitým, keďže je z neho zrejma povinnosť žalovaných, na splnenie ktorej boli rozsudkom okresného súdu zaviazaní. Žalovaní v odvolaní namietali, že na základe dôkazov predložených žalobcom sa im javí, že žalobca si niektoré sumy uplatnil dvakrát, namietali, že úrok 53,59 Eur je dvakrát započítaný, t.j. tak do istiny aj do úroku. Krajský súd upriamuje pozornosť na odvolanie žalovaných, v ktorom žalovaní dôsledne nerozlišujú úrok a úrok z omeškania a pokiaľ namietali pochybnosť, že si žalobca niektoré sumy uplatnil dvakrát, tak v tomto odvolacom dôvode nebolo vykvalifikované, v čom konkrétne si žalobca uplatňuje pohľadávku voči žalovaným dvakrát. Odvolací dôvod žalovaných o neurčitosti výroku rozsudku okresného súdu, ktorý predstavoval záväzok žalovaných zaplatiť žalobcovi istinu ako aj úrok z omeškania, vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnený. Navyiac krajský súd poukazuje na jednotlivé časti rozsudku okresného súdu, t.j. úvodnú časť, výrok,

odôvodnenie rozsudku a poučenie o opravnom prostriedku, ktoré sa hodnotia ako celok, t.j. nie výrok izolovane, ale v spojení s odôvodnením, s ktorým výrok tvorí jednotu.

36. Krajský súd poukazuje na výzvu okresného súdu zo dňa 16.09.2021 pre žalovaných v 1/ rade až v 3/ rade (č.l.125-126 spisu) a podanie žalovaných zo dňa 21. októbra 2021 (č.l.135, 136 spisu), v ktorom tak ako aj v odvolaní namietali, že suma 53,59 Eur bola zahrnutá do výpočtu dlžnej istiny a ak sa podľa žalovaných táto suma objavuje aj pri výpočte kapitalizovaných úrokov z omeškania aj pri výpočte istiny, tak mali za to, že žalobca si túto sumu uplatnil dvakrát. K tejto námietke žalovaných, ktorá bola zopakovaná aj v odvolacom konaní, bolo pred okresným súdom vykonané dokazovanie, uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/74/2021-140 zo dňa 27. októbra 2021 bola pripustená zmena žaloby, podľa ktorej žalobca voči žalovaným uplatnil pohľadávku vo výške 126.125,29 Eur, úrok z omeškania vo výške 2.640,33 Eur do 22.02.2021, úrok z omeškania vo výške 14,9 % ročne zo sumy 126.125,29 Eur od 23.02.2021 do zaplatenia, o ktorom zmenenom žalobnom petíte, resp. zmenenej žalobe konal a rozhodoval okresný súd napadnutým rozsudkom. K nespornosti uplatnenej pohľadávky žalobcom ako aj úrokov z omeškania krajský súd poukazuje na odsek 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď výška uplatnenej pohľadávky žalobcu vyplývala z výpisu z knihy účtov žalobcu, ktorý sa stal súčasťou spisu (č.l. 96 spisu), v zmysle ktorého istina predstavovala sumu 126.125,29 Eur, úrok z omeškania vypočítaný do 22.02.2021 2.640,33 Eur, ktoré údaje zodpovedali v časti vymedzenej istiny údajom z obratu na účte, ktorý sa nachádza na č.l. 95 spisu. K určitosť uplatneného úroku z omeškania krajský súd poukazuje na odsek 56. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, ak výpočet úroku z omeškania 2.640,33 Eur ku dňu 22.02.2021 vyplynul z listiny výpočtu, ktorá sa stala súčasťou súdneho spisu (č.l. 97, 98 spisu), ku ktorému výpočtu žalovaní nevzniesli konkrétne, kvalifikované námietky spochybňujúce tento výpočet. Pri odvolacom dôvode žalovaných, ak namietali k sume 53,59 Eur, že je uplatňovaná žalobcom dvakrát, tak je potrebné zvýrazniť to, že je nevyhnutné rozlišovať úroky z omeškania a úrok z poskytnutého úveru, čo sú dva právne inštitúty, ktoré nemožno stotožňovať a ani zamieňať, keď na strane žalobcu bol opodstatnený nielen nárok na úrok, ale z titulu omeškania aj nárok na úrok z omeškania, preto nebolo možné akceptovať, že by došlo k duplicitnému uplatňovaniu nárokov zo strany žalobcu.

37. Nebol vyhodnotený ako relevantný ani odvolací dôvod žalovaných, ktorí namietali neurčitosť ručiteľského vyhlásenia. Krajský súd poukazuje na Dohodu o ručení č. 000745B/CORP/2019 zo dňa 13.01.2020 v celom obsahu (ďalej len „Dohoda o ručení“), z ktorej vyplýva určité ručiteľské vyhlásenie žalovaných v zmysle čl. III., ak sa ručí veriteľovi za záväzok dlžníka, ktorý bol konkrétne vymedzený v čl. II. Dohody o ručení, t.j. bol vymedzený právny základ záväzku dlžníka, a to zmluva o úvere, na základe nej záväzok dlžníka vrátiť peňažné prostriedky ako aj zaplatiť úroky a dojednané poplatky. Úkon Dohody o ručení bol úkonom určitým, zrozumiteľným, t.j. žalovaní konkrétne určitým spôsobom uskutočnili ručiteľské vyhlásenie, ktorým zabezpečili pohľadávku veriteľa voči dlžníkovi. Krajský súd poukazuje na odseky 59., 60., 61. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje v celom rozsahu. Nedošlo pri Dohode o ručení k žiadnej neurčitosti, a preto ani v tejto časti odvolanie žalovaných nebolo opodstatnené.

38. Krajský súd dodáva, že Dohoda o ručení mala samostatné označenie oproti zmluve o kontokorentnom úvere, ak za číselným údajom 000745 je uvedené písmeno „B“. Dohoda o ručení obsahuje jednoznačný záväzok žalovaných ako ručiteľov, že ak dlžník nesplní svoj záväzok, ktorým je spoločnosť r o t , s.r.o., IČO: 31 631 240, uspokojia veriteľa žalovaní ako ručiteľia v celom rozsahu dlžníkom nesplneného záväzku. Dohoda o ručení identifikuje záväzok, ku ktorému sa vyhlásenie žalovaných ako ručiteľov vzťahovalo.

39. V súdnej praxi je akceptovateľné ako určité ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vzniknú na základe konkrétnej zmluvy, t.j. keď takéto vyhlásenie sa vzťahuje na všetky záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplývajú z konkrétnej zmluvy, v danom prípade vyplývajúce zo Zmluvy o kontokorentnom úvere pod č. 000745/CORP/2019, ako aj na záväzky, ktoré vzniknú v budúcnosti, ak v zmysle ust. § 304 ods. 2 Obchodného zákonníka ručením možno zabezpečiť aj záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti. Krajský súd konštatuje, že Dohoda o ručení je určitým právnym úkonom žalovaných ako ručiteľov, ktorá spĺňa zákonné požiadavky tak z hľadiska formálneho ako aj obsahového, a preto žalovaní sa stali dlžníkovým ručiteľom.

40. Krajský súd v zhode so záverom okresného súdu konštatuje, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 3/ rade nie je neplatné, pokiaľ na prevzatie ručiteľského záväzku nebol daný súhlas druhého

manžela. Krajský súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odseky 63., 64. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje. Na platné prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je potrebný súhlas druhého manžela, keďže nejde o situáciu, na ktorú sa aplikuje ust. § 145 Občianskeho zákonníka, pretože prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možné tak, ako uviedol okresný súd, charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou alebo vykonávanie správy spoločných vecí oboch manželov, pretože výlučne ide o úkon, ktorý spadá do dispozičnej sféry každého z manželov samostatne. Krajský súd k vecne správnym prijatým záverom okresným súdom poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/197/2021, a to odseky 32. až 37. odôvodnenia tohto rozhodnutia, ktoré poukazuje k ust. § 145 Občianskeho zákonníka na ustálenú judikatúru a rozhodovaciu prax všeobecných súdov, podľa ktorej sa za udržateľný považuje iba taký výklad ustanovenia § 145 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluva o pristúpení k dlhu uzavretá len jedným z manželov sa bezprostredne nedotýka predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nie je právnym úkonom týkajúcim sa spoločných vecí a aplikácia tohto zákonného ustanovenia je v takomto prípade vylúčená, ak za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom bezpodielového spoluvlastníctva alebo k výkonu jeho správy. Súčasná platná právna úprava pripúšťa, že ktorýkoľvek z manželov je oprávnený v sfére mimo spoločných vecí prevziať na seba samostatné záväzky, t.j. zaväzovať sa v rámci občianskoprávných alebo obchodnoprávných vzťahov. Krajský súd poukazuje aj na odsek 29. tohto rozhodnutia, podľa ktorého, „ak sa právny úkon, ktorým jeden z manželov prevzal ručiteľský záväzok, netýka spoločných vecí, nevzťahuje sa na neho ust. § 145 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nemožno uvažovať ani o neplatnosti takéhoto úkonu z dôvodu absencie súhlasu druhého manžela podľa ust. § 40a Občianskeho zákonníka. Prevzatím ručiteľského záväzku jedným z manželov nevzniká spoločný ručiteľský záväzok obidvoch manželov, ale samostatný záväzok manžela, ktorý tento záväzok prevzal“.

41. Krajský súd v odvolacom konaní nezistil dôvody na zmenu rozsudku okresného súdu ani na jeho zrušenie a vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 126.125,29 Eur spolu s príslušenstvom, a to s úrokom z omeškania a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

42. Krajský súd k úplnosti poukazuje na to, že ak proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bol návrh žalovaných na prerušenie konania zamietnutý, odvolanie nie je prípustné, tak potom v rámci navrhovaného odvolacieho petitu žalovaných, ktorým sa z dôvodu podaného odvolania aj voči tomuto výroku rozsudku okresného súdu domáhali prerušenia konania do právoplatného skončenia konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2K/9/2020, z titulu nezistenia dôvodov na vyhovie odvolania žalovaných a neprípustnosti odvolania proti tomuto výroku nebol tu zákonný priestor pre takéto rozhodnutie krajským súdom.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovaným bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.